

הם גם כתבו שבדעתם להו"ל את הקובץ בהידור ובפרסום, נהרבי השיב:
„מוכרח הוא“.

גם מהכולל באוסטרלי רצו להו"ל קובץ עיוני על „ברכת החמה“ ושאלו על
כך את הרבי. הרבי ענה:
„בטח אין בזה כל מסורת בחב"ד - ומה מכריחם להכנס
בפס"ד בזה?!"

מחשיבת הרבי ליהודי שהדפיס ספר שמחברו נספה בשואה, הי"ד:
„נוהגים לאחרונה (מנהג שהביא למח' טובות ולפעמים
תכופות - למע"ט מתחיל מעיון יותר בהחדו"ת) - לצרף צילום
כת"י המחבר, תמונתו, דביהמ"ד שלו (וכיו"ב). אין כוונתי בנוגע
„על העבר“ שהרי אפשר לצרף לכל טופס גם עתה קונטרס מכל
הנ"ל“.

בענין קובצי הערות הת' ואנ"ש כתב הרבי:
„לא לכתוב שיעורים (שמתאים לאמירה בישיבה) אריכות
(וגם המשך) שלא זהו מטרת הקובצים כמובן“.

באנגליה נפטרו כמה ילדים באופן פחאומי. אחד ההורים כתב על כך לרבי
והרבי הורה לו לפרנס ילד אחד בישיבה. להנהלת המוסד הורה לבדוק את
המקוואות בעיר. ולאנ"ש שכתבו על כך כתב:

„שיהי' והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה גו“.

אדר ב'

ש"ק, א' אד"ש, פ' פקודי, ב' דר"ח

1:30 - התוועדות.

בשיחה הראשונה דיבר הרבי על מה ש, באחד באדר משמיעין על השקלים" ולימד מזה כמה וכמה הוראות, בנוגע לתפילה (שהיא כנגד קרבנות), בדבר נתינת הצדקה באופן של „נותן חיי נפשו" וכי' וכן קישר זאת עם פרשת השבוע. בשיחה השני' דיבר על כך ששנה זו, שנת „הקהל", השבת, וחדש אדר הקשור בפורים מדגישים כולם את ענין האחדות בין יהודים, שלכן על כל אחד „להקהיל" כל יהודי ולפעול עליו. [כשדיבר בענין השבת שהיא פועלת שאפילו עם-הארץ אינו משקר בה אמר, שאין פירוש הדבר שהוא נהי' תלמיד-חכם; כדי להיות ת"ח יש להתייגע ולא „עוזרים" שום „קונצים"!!].

מאמר (כעין שיחה) ד"ה „כי תשא את ראש בני ישראל וגו'".

שאלות על פירש"י ועל ההערות לזוהר ולאחר מכן ביאר מדוע ציין בשיחה לילדים, בענין נשיאת הציצית בחוץ, לספרים נוספים שלדעתם אין לשאת הציצית בחוץ. הרבי הסביר שע"פ הלכה יש לשאת את הציצית בחוץ, אולם ע"פ קבלה יש לשאתן דוקא בפנים. מכ"ק אדמו"ר הרי"צ אייזנשטאט להביא רא' איך יש לנהוג מאחר שהוא הלך באופן כזה שחלק מהיום היו הציציות גלויות וחלק אחר מכוסות. למעשה - יש ללכת בציציות גלויות, אך מאחר שיש מקומות ששם קשה לתבוע זאת, לכן ציין גם לספרים שדעתם שונה.

בהמשך דיבר גם בענין הנחת תפילין דרבינו-תם. הרבי אמר, שהואיל ונפסק בשו"ע שירא-שמים יניח תפילין דר"ת - הרי ברור שאלה שמלאכתם מיוסרת על יר"ש - רבנים, ראשי-ישיבה, משגיחים בישיבה וכד' - חייבים להניח תפילין דר"ת. הרבי אמר, שיש ללמד זכות על הדורות הקודמים שלא הניחו אותן, שהי' זה מפאת העניות הגדולה שלא איפשרה לקנות שני זוגות תפילין ולכן התאמצו ומצאו היתר לפטור מהנחת תפילין דר"ת, אולם כיום, כשהמצב הוא, ש"מי שאין לו קאָר' (מכונית) אינו אדם" - ודאי שחייבים הכל להניח תפילין דר"ת.

ביאר את פירש"י ואת ההערות לזוהר ובהמשך השיחה דיבר בענין ההוראה ממחצית השקל. לאתר השיחה התחיל לשיר „ווי וואנט משיח נאו" ומחא כפיים במרץ רב.

כסוף ההתוועדות ביאר שאלה שנשאלה באחד הקובצים בדבר זה שהר' מ"מ מהורודוק אינו נחשב בין הנשיאים.

נתן מה „מוזנות" ובקבוקי „משקה" עבור ה„פגישה" ועבור הכינוס של „בית רבקה", והזכיר על דבר הברכה האחרונה.

[בין השיחות קרא לר' מינצברג (יהודי מירושלים) ומגז לו יין מכוסו והורה לו לומר „לחיים". ביום שני, ג' אד"ש, הוא נסע באוטובוס ונודה לעברו כדור אקדח שפגע בצווארו ובצורה שאין לה הסבר לא נפגע שום איבר].

ההתוועדות נסתיימה ב-5:00.

יום א' ב' אדר ב'

יצא-לאור מכתב כללי מהרבי המופנה „לכל בני ובנות ישראל הנמנים על

צכאות השם" ותוכנו בדבר זה שאין עליהם להסתפק ב, ציונים לשבח" שקיבלו עז עתה, וכן על מה שיש ללמוד מימי הפורים.

יום ג, ד' אדר ב'

כשעה 2:10 אחה"צ ביקר הרבי מבעלו אצל כ"ק אדמו"ר שליט"א. הרבי מבעלו הגיע ל-770" בלוויית קהל של חסידיו, אך אל כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנסו רק קומץ מקורבים וכל היתר המתינו בחוץ.

במשך כל השבוע ביקרו ב-770" רבים מחסידי בעלו במטרה לראות את כ"ק אדמו"ר שליט"א. אולם דבר הפגישה נשמר כסוד עד לרגע האחרון. הרבי מבעלו שהה בחדרו של כ"ק אדמו"ר שליט"א כשעה ובצאתו ליווה אותו כ"ק אדמו"ר שליט"א עד פתח, ג"ע התחתון ועקב אחריו במבטו עד נסיעתו.

תוכן הדברים יצא-לאור בפני עצמו. הנושאים היו: החוכה בלימוד תורת החסידות; הצורך בהקמת בחי"ס עבור בנות ולימוד עיני, הבנה והשגה; עמך; לימוד עיני טהרת המשפחה; האיטור להפריד בין בעלי-תשובה לסתם תלמידי ישיבה, וכו'. כ"ק אדמו"ר שליט"א הסביר את כל הנושאים הללו בהרחבה.

התפילת מנחה נשארו רבים מחסידי בעלו ולאחר התפילה הושיט אחד מחסידי בעלו את ידו ל,נתינת שלום" לכ"ק אדמו"ר שליט"א. הרבי קיבל ממנו

„שלום" וכן מעוד כ-25 חסידים שעמדו בקרבת מקום, ואמר, שאמנם אין זה מנהג חב"ד, אך מאחר שזה מנהג של בעלו הוא מקבל זאת לכבוד האורה.

יום ה, ו' אדר ב'

נסע ל,אוהל".

ש"ק, פ' ויקרא (זכור), ח' אד"ש

1:30 - החוועדות.

בשיחה הראשונה דובר בענין היותה של שבת זו שבת פ' זכור. הרבי הסביר שעליונותה של מצוה דאורייתא (על מצוה מדרבנן) היא בכך, שהיא פועלת לא רק על האדם המקיים אותה, אלא גם על החפץ שבו נעשתה, שבכך נעשית „דירה לו ית' בתחתונים". ההוראה: לצאת מהמהות העצמית ולפעול בעולם.

בשיחה השני' דיבר בענין ה,אל"ף" זעירא של „ויקרא". ההוראה מזה היתה שעל יהודי לצאת „לקרוא" יהודים אל „אלופו של עולם". עליו לעשות זאת בתוקף (אלוף), אך יחד עם זאת עליו להתבטל אל הקב"ה ולהיות „זעירא", שע"י כך יש בכוחו „לקרוא" יהודים.

מאמר (כעין שיחה) ד"ה „זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'".

שאל את השאלות על פירש"י, ולאחר מכן ביאר כמה ענינים. בתחילה דיבר הרבי בקשר למה שדובר עם הרבי מבעלו בענין חובת לימוד תורת החסידות. הרבי אמר, שלכאורה ה" צריך להיות שדוקא אלה שעוסקים בלימוד תורת הנגלה הם יהיו אלה שיתלהבו מתורת החסידות, ואילו למעשה אין זה כך, וכך ה" גם בימי הזוהר של כ"ק אדמו"ר הרש"ב וכ"ק אדמו"ר הרי"צ. הרבי אמר, ש"ל את הביאור בזה, בדוגמת המבואר בחסידות שקל יותר להביא יהודים פשוטים למסירות-נפש מאשר בעלי שכל, כי שכלם מעלים.

בהמשך השיחה אמר, שקיבל „הנחה" משיחה שלו שבה נאמר כי עמלק מתלהב מלימוד תורת החסידות והוא רוצה שהאדם ילמד זאת, וכל פעולתו היא למנוע את הבאת הדברים לפועל. הרבי הסביר שאין לזה כל מקום, ועמלק, בן בנו של עשו, הוא ודאי מתנגד הן ללימוד הנגלה והן ללימוד החסידות ולכל דבר שבקדושה. אלא מה שדובר בשיחה ה" בדבר הרגש של עמלק, כשם שגם בצד הקדושה יש לכל יהודי את תפקידו המיוחד - „זהיר טפי".

בחלק האחרון של השיחה דיבר הרבי על ההוראה מהתאריך של היום - ח' אדר. הרבי הסביר שיום זה הוא למחרת יום פטירתו של משה רבינו ויוםו הראשון של נשיאות יהושע. ההוראה מזה: יש מצבים ש,משה" איננו, אין מקבלים הוראות מפורטות מנשיא דורנו (כשם שה" בחייו של כ"ק אדמו"ר הרי"צ שהדריך כל אחד בפרטי פרטים), ויש להסתמך על ההבנה האישית. הרבי אמר, שאין זה ענין לומר לכל אחד מה לעשות על כל צעד ושעל, ויש להחליט לבד, שזהו ענין השליחות ששולחים יהודי אל מעבר לים ששם הוא מקבל רק הוראות כלליות, ועליו לדעת להפעיל את שכלו שלו. ועל השאלה: איך אפשר לסמוך על השכל האישי? הנה זו שאלה טובה, והתירוץ הוא: „יגעתי - ויצאתי".

שאל את השאלות על ההערות לזוהר, ולאחר מכן דיבר בענין בואו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ לארה"ב, שאמנם ירד על אדמת אמריקה בט' אדר, אך הגיע בח' ונשאר על האני' (כשאמר הרבי שהוא הגיע בשעה 4:00 אחה"צ, הביט על השעון ואמר בחיך, שגם עתה השעה היא ארבע וחמש דקות...). הרבי אמר, שהואיל ובט' אדר אמר כ"ק אדמו"ר הריי"צ שיחה, הרי בודאי התכוון לאמירתה בשעות שנשאר על האני', בח' אדר. שיחה זו היתה בדבר יסוד ישיבת תורת, שלכן יש להזכיר על ה"מלוה-מלכה" שנערכת במוצאי ש"ק עבור הישיבה.

בהמשך השיחה דיבר על תפקידים של תלמידי תו"ת להיות, גרות להאיר", ואמר, שהכוונה היא שהם אכן יאירו באור שלהם. אין הכוונה שעליהם לקרב יהודים ע"י דיבורים בדבר עניני העולם (כשם שתכליתו של נר אינה להכריע ע"י משקלו, אלא באורו). למרות שגם ענינים אלה הם אמצעים טובים, אלא תכליתם של תלמידי תו"ת היא כפשוטו – להאיר באור תורת החסידות ולדבר על עניני חסידות.

בשיחה האחרונה דיבר על הצורך להתכונן לקראת, מבצע פורים", וכיחוד בקרב, צבא הגנה לישראל" המגינים בגופם על אה"ק שלא ימסר שעל ממנה לאוייבים, וכן ביאר את פירש"י ואת ההערות לזוהר. בסיום השיחה מוג, "משקה" לכמה מהעסקנים ב,מלוה מלכה" וכן נתן בקבוק, "משקה" עבורה. הורה להכריז על כך ולאחר מכן התחיל לשיר, "ווי וואנט משיח נאו".

לאחר מכן אמר כמה מילים בדבר הילדים הקטנים, שמה, אל"ף ועירא" יהי, "אל"ף רבתי", והודיעה ומוריהם יוכלו לומר, ראו גדולים שגידלנו" וכו'. בסיום דבריו החל שוב לשיר, "ווי וואנט משיח נאו" ולאחר מכן הזכיר על דבר הברכה האחרונה. ההתוועדות נסתיימה ב-5:00.

יום א', ט' אדר ב'

נסע ל"אוהל".

לתפילת מנחה הגיע ר' מ. מינצברג (שנפצע מירי, כנ"ל), וכשראה אותו הרבי חיך אליו.

לאחר התפילה נכנסו הוא ובנו ל,ג"ע התחתון" ושהו עם הרבי כחמש דקות. הוא סיפר לרבי את כל המקרה ושאל אם להסכים לניתוח כדי להוציא את הקליע (הרופאים אמרו שלא כל כך כדאי לעשות זאת, מאחר שהקליע אינו מפריע לעת עתה). הרבי השיב בשלילה, ואמר לו ש,לפום צערא – אגרא" וברכו באריכות ימים ושנים טובות.

לאחר מכן הורה לו הרבי לחזור לאה"ק ואת חג הפורים לערוך בביתו, כפי שנאמר: "משפחה ומשפחה". הרבי הוציא מכיסו חופן של מטבעות ונתן לו, באומרו, שחלק מהכסף יתן לצדקה כשיחזור לאה"ק, ואת החלק האחר יתן כשיבוא לכאן ל"א ניסן בשנת השמונים.

הלה ביקש מהרבי בקבוק, "משקה", ואמר הרבי, שעתה זה, זמן שכרות" ולכן יתן לו לאחר תפילת ערבית.

(הוא נהג לבוא ל"770" בחג הסוכות של כל שנה, וכשיצא אמר לו בנו שכנראה רמו הרבי שבשנה הבאה יבוא ל"א ניסן ולא לחג הסוכות). לאחר תפילת ערבית נתן לו הרבי בקבוק, "משקה" והורה לו לערוך בירושלים סעודת הודאה ולחלק שם מה, "משקה". בחוץ כך העיר הרבי, שמה שאמר בדבר י"א ניסן אינו עומד בסתירה למנהגו לבוא בחג הסוכות והוא יכול לבוא גם אז... הבן גם ביקש כסף לצדקה וברכה באומרו ש,כל הפושט יד נותנים לו", והרבי נתן גם לו.

בערב התקיימה ב"770" התוועדות של ראשוני התמימים שעמם נוסדה הישיבה בארה"ב, לפני 41 שנה.

יום ג', י"א אדר ב'

יצא לאור מכתב כללי המדבר על ההכנות לפורים ועל כך שיש לכלול בזה גם ילדים, רבים ככל האפשר, וכן לפעול בצבא, בבתי-אבות, בתי-מרפא וכו'. כן מורה הרבי במכתב להוסיף ביום ראשון (שבו נמשכים כמה עניני הפורים בירושלים עיה"ק) בדברים משמחים: לימוד תורה, גם, "משלוח מנות" וכן לכנס את ילדי ישראל.

יום ה', י"ג אדר"ש, "תענית אסתר"

הרבי נכנס לביהכנ"ס (הקטן) לאמירת, "סליחות". לפני כניסתו נתן לילד שעמד בפרוזדור מטבע לצדקה ורמו לו שישלשל את המטבע לקופה. אולם הילד לא הצליח להגיע אל הפתח של הקופה. הרבי העביר את סידורו מידו אל תחת בית-השחי, התכופף והרים את הילד והחזיקו בידיו עד ששלשל את המטבע לקופה...

תפילת מנחה התקיימה בביהכנ"ס הגדול ולאחר התפילה אמר הרבי שיחת, "דברי כיבושין" בת כ-45 דקות.

בשיחתו דיבר הרבי על כך שהטעם הפנימי לגיורת המן הי' (כדכריו) משום ש,ישנו עם אחד מפורד ומפורד בין העמים" – החסרון באחדות. שזה נבע מכך שגם כל אחד לעצמו הי', "מפורד ומפורד" ולא מציאות אחת של, בכל לבך – בשני יצריך". ולכן, כדי לחקן זאת, הרי ביום זה, י"ג אדר, נקהלו היהודים" – התאחדו עד שנהיו למציאות אחת, "קהל" אחד (שזו הוספה על מצות, ואהבת לרעך כמוך", שקיום המצוה יכול להיות גם אם הוא רעך" נשארים שני דברים, אלא שהוא אוהבו, ואילו ב"ג אדר נהיו ל,קהל" אחד).

בהמשך השיחה ביאר הרבי את אחד הביאורים לכך שתענית זו נקראת, "תענית אסתר". הרבי הסביר, שהואיל והכל יצאו אז למלחמה, שכן הגיירה היתה על, "נער ועד זקן טף ונשים" וכמילא נלחמו כולם, הרי משום כך הי' אסור להם

לצום ביום זה. רק אחת היתה יכולה לצום, הואיל והיא נמצאת בחצר המלכות והיא אסתר, ולכן נקרא הצום על שמה.

בחלק האחרון של השיחה דיבר הרבי על ענין הצדקה וג' מחצית השקל, והודיע שבסיום השיחה יחלק לקהל, ע"י ה„טנקיסטים“, שטרות של דולר אחד שאת חילופיהם יש לתת לצדקה.

ההפתעה היתה גדולה. מלבד העובדה שזה כבר זמן רב לא חילק הרבי שטרות לקהל, הרי נוסף לזה החידוש שבחלוקת דולרים לאחר שיחה בצום, שלא בתוך התוועדות.

בתחילה נוצרו דחיפות והרבי הורה בידו להסגיר בשורה, כדי שהחלוקה תהי' מסודרת. החלוקה נמשכה כעשר דקות, כשה„טנקיסטים“ עוברים ליד הרבי והוא נותן לכל אחד חבילת שטרות כדי לחלק לקהל. (את אחד הת' שאל הרבי: „אתה „טנקיסט“?). באמצע החלוקה שאל הרבי: „היכן ה„טנקיסט“ הראשי של אירופה, הרב גליק שי“? הלה ניגש אל הרבי וקיבל 200 שטרות של דולר אחד כדי לחלק באירופה.

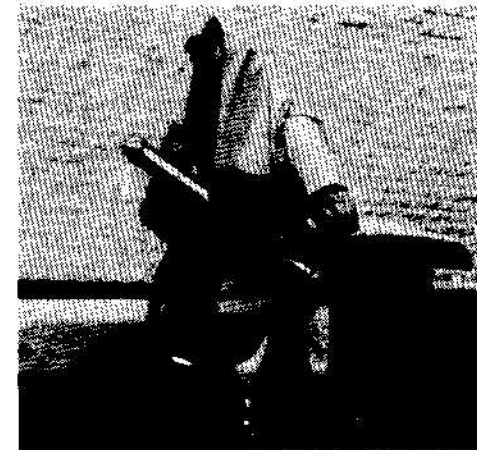
לאחר החלוקה אמר הרבי שימשיכו זאת בכינוסים של ילדי „צבאות השם“ ושישירו עמם, ווי וואנט משיח נאו“. הרבי התחיל לשיר את הניגון הזה ויצא כשהוא מעודד את השירה בהנפת ידו.

יום ו', י"ד אד"ש, פורים גדול

לתפילות ערבית ושחרית נכנס הרבי כשהוא נושא עמו את המגילה הנתונה בנרתיק של כסף. לקראת קריאתה פרש אותה הרבי על שולחן שהועמד ליד מקומו. הרבי קיפל את המגילה לשלושה חלקים.

[הרבי „הכה את המן“ (בהכאות קלות ברגלו) לא רק ב„המן“ שנלווה אליו תואר, אלא גם ב„המן“ שנקרא בטעם מודגש].

לאחר התפילות יצא הרבי כשהוא מתחיל לשיר את הניגון „ווי וואנט משיח נאו“.

לאחר תפילת שחרית שלח הרבי „משלוח מנות“, באמצעות מזכירו, ר"ל שי גרונר, להרב י. מטלין (כהן), להרב ש"ד רייטשיק (לר) ולהרב חודקוב (ישראל), שעמדו ב„ג"ע התחתון“.

ההפתעה הגדולה של פורים התרחשה לאחר תפילת מנחה שהתקיימה בשעה 3:15. רוב הת' ואנ"ש לא היו ב„770“ בשעת התפילה, מאחר שנסעו לזכות יהודים במצוות הפורים. התפילה התקיימה בביהכנ"ס הקטן, בהשתתפות קהל מועט ביותר.

עם סיום התפילה חזר הרבי לחדרו והקהל התל להתפור. גם כסאו של הרבי הי' כבר בדרכו לביהכנ"ס הגדול, למקום התפילה בשבת. ולפתע יצא הרבי מחדרו, נכנס לביהכנ"ס, ואמר שברצונו לומר מאמר חסידות ושהוא מבקש לסגור את הדלתות (לפני הרבי יצא מזכירו, ר"ל גרונר, שנשא עמו בקבוק יין). הרבי פנה לפינה הצפונית של ביהכנ"ס (למקום תפילתו במנחה של שבת, כשאין התוועדות) והמתין להחזרתו של הכסא. תוך כדי עמידה כך הרבי על אצבעותיו את המטפחת (כדרכם של נשיאי חב"ד בעת אמירת מאמר) וכשהובא הכסא התיישב ואמר מאמר ד"ה „ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר“, שנמשך כ-12 דקות.

[כמובן, לא הספיקו להביא מיקרופון, וגם ה„חוזרים“ לא היו במקום, אך אחד מאנ"ש רשם את המאמר תוך כדי אמירתו, וכעבור זמן מה כבר שוחזר המאמר, נרפס וחולק לקהל].

עם סיום אמירת המאמר ביקש הרבי שימוגו לו כוס יין והרב מ' מנטליק מוג יין לתוך כוס פלסטיק והגיש לרבי (ביקשו להביא לרבי את גביעו, אך סירב). הרבי אמר „לחיים“ והורה לנוכחים לנצל את הרגעים ולומר „לחיים“ ללא הגבלות. התחיל לשיר „ופרצת“, עמד על רגליו וענה בברכת „לחיים ולברכה“ לכל הנוכחים.

לאחר שכל הנוכחים אמרו „לחיים“, ביקש הרבי למווג לו כוס יין נוסף, אמר שוב „לחיים“ ולאחריו כך את הברכה האחרונה. לפני צאתו מהאולם הזכיר על דבר הברכה האחרונה ויצא כשהוא מניף ידו בתנופה להגברת השירה. (בצאתו ראה כי הדלת פתוחה ואמר למזכירו: „הרי נדברנו שכל הדלתות יהיו סגורות!“).

דבר המאורע המפתיע התפשט במהירות וקהל רב, כולל אלה שחזרו מה„מבעעים“, נהר ל„770“. הכל אמרו „לחיים“ והצטרפו למעגלי הריקודים. בתוך כך יצא הרבי מחדרו ונסע לביתו, ובדרכו אל המכונית, וכן גם בתוך המכונית, הורה בתנופות-יד נמרצות להגביר את השירה. כך הי' גם כשחזר הרבי מביתו לקראת כניסת השבת.

הריקודים נמשכו עד תפילת קבלת שבת, וכשנכנס הרבי לתפילה והגיע אל

מקומו פנה לעבר הקהל ומחא כפיים במרץ רב, דבר שהזכיר את שמחת חג הסוכות.

ש"ק, פ' צו, ט"ו אד"ש, שושן-פורים גדול

כשנכנס הרבי לתפילת שחרית שרו את "מארש נפוליון", ובהגיעו אל מקומו פנה אל הקהל ומחא כפיים במרץ זמן די ממושך.

☪

1:30 – התוועדות.

בשיחה הראשונה ביאר, שהעבודה של שושן-פורים נעלית מסורים, שכן בפורים העבודה היא אמנם למעלה ממדידות והגבלות, אך כל זה הוא "מאדך" – "מאד" שלך; ואילו בשושן-פורים העבודה היא ב"מאד" דלמעלה. הרבי הסביר, שמלך מלכי המלכים שואל ביום זה את כנסת-ישראל ("אסתר"): "ומה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש", והיהודים משיבים: "ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום".

ומה שיהודי שואל: הוא הרי אינו נמצא בשושן-הבירה, ואפילו לא בארץ-ישראל, אלא הוא יושב בברוקלין? על כך התשובה היא: אתה "יושב"? בברוקלין אתה נמצא בדרך ארעי, וגם זה בתור שליחו של הקב"ה, ואילו מקומך הוא ב"שושן הבירה" – יחד עם הקב"ה המשלח. וכך אומרים בכל הבדלה של שבת, "ליהודים (והכוונה היא על יהודי שושן) היתה אורה ושמחה וששון ורקר" ומוסיפים: "כן תהי' לנו!"

בשיחה השני' דיבר על ההוראה מ"צו" – "זירו מיד ולדורות" ולאחר מכן דיבר על מה ששושן-פורים מלמד לגבי המצב באה"ק. לכאורה, לאחר שהרגו היהודים בשונאיהם בי"ד אדר, יש לומר למלך תודה רבה וכו'. והנה, כשהמלך שואל את אסתר מה רצונה עוד, היא דורשת להמשיך להרוג (את נתיני המלך!) גם ביום המחרת! אלא ההסבר הוא, שאצל היהודים אין ענין של שפיות-דמים אלא אם כן מצווה כך התורה, וכך הו' גם במקרה זה שהיו חייבים להשמיד את כל אנשי המן ואם לא היו עושים זאת (וחיו נותנים פתח ל"תפתח הארץ לפניהם") היתה הולכת לריק כל הפעולה של יום י"ד אדר! כהמשך לכך דיבר הרבי על המצב באה"ק.

[לאחר השיחה ניגש אל הרבי יהודי שהי' בגילופין עם כוס בידו וביקש "משקה". הרבי הייך ותחב לחוך הכוס פרוסת עוגה, אך הלה ביקש "משקה". הרבי רמו למזכירו להושיט לו את בקבוק ה"משקה" ומזג לו...]

מאמר (כעין שיחה) ד"ה, "ליהודים היתה אורה וגו'".

שאלות על פירש"י בפרשת השבוע, על פירש"י במגילת אסתר ועל ההערות לזוהר, לאחר מכן השלים הרבי ביאור מהתוועדות קודמת ולאחר הביאור אמר, שנהוג לומר "פורים תורה" ולכן יאמר "פורים תורה", ובפרט שלדעתו יש לה יסוד. הרבי דיבר על כך שהגימטריא של "נאו" היא – "זן" וביאר זאת. בסיום השיחה אמר, שאלה שרוצים לקבל זאת כ"פורים תורה" – שיהי' להם לכריאות, אך הענין הוא אמיתי. והעיקר הוא – שיתרגלו ללמוד הוראה מכל דבר שרואים או שומעים.

בתוך שיחה זו גם דיבר על כך שהגבאים פוקדים על הילדים להפסיק "להכות את המן", ובין הדברים גם הכניע תמיהה על שאין בביהכ"ס מקום שבו יכול יהודי לשחות כוס מים או תה וכו'.

את השיחה הבאה התחיל הרבי באומר, שלכבוד ירושלים ה' מן הראוי לערוך התוועדות מיוחדת, ולכן יפרס מפה על ה"מזונות" (וכשאמר זאת כיסה את ה"מזונות" במפה) וכך ייחשב הדבר להתוועדות שני'. בשיחה זו עורר הרבי לערוך כינוסים ביום ראשון ולקשר זאת עם מתנות לאבינונים ומשלוח מנות (כפי שהורה במכתב מ"א אד"ש).

בשיחה האחרונה ביאר הרבי את כל הענינים הנ"ל וכו'. בסיום ההתוועדות הזכיר על הברכה האחרונה ונתן את ה"מזונות" להרב י. י. העכט עבור הכינוס של הילדים למחרת. ההתוועדות נסתיימה ב-5:50.

יום א', ט"ז אדר ב'

הרבי נסע ל"אוהל" ובביהכ"ס התקיים כינוס של ילדים. ע"פ הוראת הרבי העלו ילדים מאיראן (פרס) הצגה.

ימי ב'ג', י"ז אדר ב'

בשני הערבים קיבל הרבי, מ-8:00 בערב, אנשים ל"יחידות", והן נסתיימו לאחר השעה 12:00.

מסיפורי הנכנסים ל"יחידות"

נכנס זוג של בעל-יתשובה מדרום-אפריקה. האשה, שהיא מעבדת מוסיקה, אמרה לרבי שברצונה להכין יצירה על בסיס ניגון הד' בבות לאדה"ו או על ניגון ה"קאפעלע" של אדמו"ר האמצעי.

הרבי השיב, שניגון הד' בבות הוא נעלה מדי, אולם יצירה שתבנה על ה"קאפעלע" הוא יקבל בכבוד...

כמו כן הם הראו לרבי את תמונות ילדיהם והרבי ביקש להשאירן אצלו...

☪

זוג מאוסטרליא נשאל ע"י הרבי אם שייך, לדעתם, להטיל משימה מסוימת על יהודי פלוני משם. האשה השיבה שהוא זקן וכבר עבר את השבעים... אמר הרבי: ומה בכך? גם אני עברתי את השבעים ולמרות זאת עוד יש לי תכניות לעשר שנים ולאחר מכן לעוד עשר שנים והלאה...

☪

לר' בצלאל לנדא, עיתונאי שהו"ל לאחרונה ספר על חיי הגר"א, הודה הרבי על שלא הכניס בספר את הפרקים על מחלוקת המתנגדים על החסידים, שבכך מנע מחלוקת וכו'.

☪

לאחת המשפחות שנכנסו היו בעיות מסויימות שבועיים קודם לכן והם חשבו לכתוב עליהן ולבסוף החליטו לא לכתוב. הרבי התייחס בדבריו לבעיות אלה...

סיפור דומה ארע לר' נתן אויכרמן, מנהל בית-חב"ד בעכו. לפני כניסתו אמר למספר בחורים שהוא מעוניין לקבל מהרבי דולרים שאותם יוכל לפדות בכסף עבור בית-חב"ד. כשנכנס ל"יחידות" אמר לו הרבי בין הדברים: ובאשר לדולרים – תכנס מחר למזכירות ותקבל...

עם ר' אברהם זיגמן, עובד ב"קול ישראל", דיבר הרבי על האחריות הגדולה המוטלת על אלה שיש בידם להשפיע על צורתו של כלי השפעה כה חזק כמו רדיו. הרבי גם נתן לו הבילת דולרים עבור חבריו העובדים.

עם אברך בעל-תשובה שעלה מרוסיה לאה"ק דיבר הרבי בענין יהודי ועולי רוסיה. הרבי הסביר, שהטענה העיקרית של יהודי רוסיה היא, שברצונם לחיות כיהודים מתוך חופש דת. אולם כאשר השלטונות רואים שלאחר יציאתם הם אינם שומרים תומ"צ, הרי בכך משמיטים את הטענה מאותם יהודים החיים עדיין ברוסיה ורוצים לקבל אשרת יציאה!
הרבי הורה לו להסביר ליהודים שיצאו מרוסיה את הדברים הללו.

לאחד מאנ"ש ששאל את הרבי בדבר שידוך לבתו אמר הרבי: הלא ידועה שיטתי בזה; והמש"ן: אינכם יהודים? שיטתי היא, שאפשר להשתדך גם עם אלה שאינם מליובאוויטש לעת עתה וע"י כך לקרבם לליובאוויטש...

בערב השני הגיע זוג שבנם שוכב בביה"ר כשהוא מחוסר הכרה וביקשו להכניס אל הרבי. המזכיר לא הסכים והציע להם לכתוב "פתק" והוא הכניס את ה"פתק" לרבי. כעבור רגע יצא ואמר, שהרבי הורה לו להכניסם.
הרבי בירכם, נתן לכל אחד מהם שטר של דולר וכן גם שטר שלישי שאותו הורה לתחוב לידו של החולה ולהכניס את השטר לקופת צדקה.

לאשה שביקשה ברכה ללידה קלה אמר: שיהי' חסיד, ירא-שמים ולמדן...

יום ו', כ"א אדר"ש, עש"ק פ' שמיני

כשהגיע הרבי מביתו לפני כניסת השבת חילק, כדרכו, מטבעות לצדקה

לילדים ונתן גם לנער בן 14. הלה הפליט שהוא כבר לאחר בר-מצוה. הרבי חיין ואמר, שגם לאחר בר-מצוה יש לתת צדקה...

ש"ק, כ"ב אדר"ש, פ' שמיני ופ' פרה

1:30 – התוועדות.

בשיחה הראשונה ביאר הרבי את שלושת הענינים שבשבת זו – פ' שמיני, כ"ב אדר ופ' פרה-אדומה – והסביר ששלושתם מדגישים את ענין השלימות. ומכאן הוראה, שאל לאדם להסתפק ב"בדיעבד", אלא "לקפוץ" ו"לדלג שור" הישר אל השלימות, וכך גם בפעילות עם הזולת.

בשיחה השני' הביע צער על שלא ערכו את "מגבית פורים" ולא התחילו לעסוק בענין "קמחא דפסחא" והורה לעשות זאת מיד.

מאמר (כעין שיחה) ד"ה "ויקחו אליך פרה אדומה וגו'".

שאל את השאלות על פירש"י (בקשר לפורים – על הפסוק "יין ושכר על השת"י"), ובקשר לזה דיבר על החובה לשמור על ההגבלה בענין שתיית יין. השלים ענין מהשבת הקודמת, שאל שאלות על ההערות לזוהר, ובהמשך השיחה דיבר על ה"מלוה-מלכה" שנערכת לטובת מוסדות חב"ד בצפת ובגודל מעלתה של צפת (הספר "טוב הארץ" וכו'). [השיחה הוגהה ע"י הרבי מאוחר יותר].

בשיחות האחרונות ביאר את פירש"י ואת ההערות לזוהר והסביר גם את הרמזים וההוראות בעבודת האדם שטמונים בהם. בסיום ההתוועדות דיבר באריכות על המצב באה"ק. בענין החוק האומלל של "מיהו יהודי" ובענין החזרת השטחים.

הורה להכריז שנית על ה"מלוה-מלכה", הזכיר על דבר הברכה האחרונה, ונתן בקבוק יין ואת ה"מוזנות" עבור ה"מלוה-מלכה". ההתוועדות נסתיימה ב-5:25.

יום ג', כ"ה אדר ב'

נסע ל"אוהל".

יום ד', כ"ו אדר ב'

לאחר תפילת ערבית נכנס אל הרבי הרב לוינגר מקריית-ארבע ושהה עמו למעלה משעה. הדבר היחיד שסיפר הי', שהוא שאל את הרבי מה למסור לאלה שממתינים בחוץ, והרבי ענה לו, שיאמר כי קיבל ברכה להצלחת הפעילות...

יום ה', כ"ז אדר ב'

נסע ל"אוהל".

ש"ק, כ"ט אדר"ש, פ' תזריע, מבה"ח וער"ח ניסן

1:30 – התוועדות.

בשיחה הראשונה דיבר על ההוראות מפ' החודש, מפ' תזריע ומערב ר"ח. ההוראה מ"החודש": למרות שגם עד עתה היתה העבודה שלימה – בכל זאת יש

צורך לחודשה, ובאופן של באיך-ערוך; ההוראה מ"תוריע": כאשר פועלים יש להביא ל"תולדות" – ל"טופח על מנת להטפוח"; ההוראה מערב ר"ח: שכל ענינים אלה נעשים מיד, כשם שמיד מערב ר"ח נכנסים לר"ח. כאן אמר הרבי, שענין זה האחרון הוא כנראה הקשה ביותר, כך שלמרות שפועלים אין זה נעשה בזריזות. בקשר לזה הרחיב את הדיבור בגודל ענין ה"מפתחות" (מפתח ענינים וכד') לספרי החסידות ובחיוניות הזריזות בזה.

השיחה השני' היתה שיחה קצרה בדבר ההוראה לכל הנ"ל מכך שהשנה היא שנת "הקהל", הרבי עורר על "קמחא דפסחא" ועל ה"מבצעים".

מאמר (כעין שיחה) ד"ה "החודש הזה לכם וגו'".

שאל את השאלות על פירש"י ועל ההערות לזוהר, ובקשר לזה ביאר את ענין הנגעים כעבודת האדם, השלים ביאור מהשבת הקדמת, ולאחר מכן התחיל הרבי לדבר בענין ברכת החמה. למעלה משעה הסביר הרבי באריכות את כל פרטי הברכה וכו' הסיק מסקנות לגבי מנהג חב"ד בזה, כשהוא מורה לפרסם את הדברים כדי שגם אחרים ינהגו כך.

בשיחה שלאחר מכן ביאר את הענינים הנ"ל וגם דיבר בענין מה שמבקשים "ווי וואנט משיח נאו". הרבי הסביר שח"ו לומר שהגלות הוא דבר טוב! הגלות היא אסון! יש לעשות הכל כדי לצאת ממנה בהקדם האפשרי, ולכן מתפללים לקב"ה ואומרים, ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" וכו'.

בשיחה האחרונה דיבר בענין חזוק השכונה והורה להכריז שנית על ה"מלוה-מלכה" בענין השכונה. הזכיר על הברכה האחרונה ונתן את ה"מזונות" היין עבור ה"מלוה-מלכה".

~

לאחר חפילת מנחה פנה הרבי לפתע אל הקהל ואמר (בקשר למה שדיבר בשיחה בדבר ברכת החמה), שלגבי ברכת "שהחיינו" יש לנהוג כבר"ה – לקחת פרי חדש או ללבוש בגד חדש, ובענין קדיש-יתום יש לומר לאחר עלינו, אך לא "קדיש דרבנן". הרבי הורה למסור את הדברים הללו לכל אלה שכבר הלכו וסיים בברכה לקבלת פני משיח צדקנו בלבושים חדשים!

כסיום דבריו התחיל לשיר, ווי וואנט משיח נאו".

מתשובות הרבי בחודש זה

אברך שזה עתה התחתן שאל אם לנסוע למקום פלוני לחג הפסח. הרבי השיב:

"לא כדאי לנסוע בשנה הראשונה לאחר הנישואין".

~

ליהודי מאה"ק שכתב כי בדעתו לחזור לאה"ק עוד בחודש אדר השיב הרבי:

"באם אפשרי ישאר עד בי ניסן יום הכתרת כ"ק מו"ח אדמו"ר".

ניסן

תחילת שנת השמונים לכ"ק אדמו"ר שליט"א